

себѣ си, и самъ са разусѣтихъ за сичкото това. Наистина, че по-скоро щеше да бжде, ако азъ да отидѣхъ при дѣда попа и да го поразпитамъ за тия нѣща (ученикътъ тогава не бѣше вече у дома); ала не, азъ самъ искахъ да са усѣта. А когато захванѣхъ да са запитвамъ, защо е небето синьо, когато е то простъ въздухъ, а не стѣкло; а защо джгата вжрви като полукръгъ, когато небето не е курубчесто: когато захванахъ за сичкото това да мисла и да са усѣщамъ, то вече разбрахъ, че не мога да са усѣта, ако и да би са пукналъ отъ мислѣне. Тжрпѣхъ, тжрпѣхъ и най-послѣ намѣрихъ свободно времеце, когато моите господари отидоха нагосте, и спуснахъ са да припкамъ камъ дѣдовата попова кѣща. Дойдохъ, — а тие ми казватъ, че спи. Ехъ, какавъ ядъ ми падна на сжрцето: другъ день не можешъ ти да оставяшъ кѣщата на господарьтъ си и да тжрсишъ крайятъ на земята! Чѣкахъ азъ, чѣкахъ да стане дѣдо попъ, и дочѣкахъ са до това, щото когато са вжрнахъ у дома, то перчимътъ ми щеха да изскубнатъ. А една отъ слугините ми казва: „така ти са пада, господине околчести! Гледай ти него какво е той намислилъ! Това е, казва, работа на богатите, а твоята работа е да миешъ сждовете!“ Нѣма какво да са прави; трѣбаше да почѣкамъ до сирница. Презъ сирната недѣля азъ не можѣхъ вече да са утърпа и дотжрчахъ до дѣдови попови. „А що, дѣдо попе, попитахъ, има ли стжклено небе, или нѣма?“ — „Нѣма!“ Така, изведнашъ, ми той и каза! И ето, че и той ми разказа сжщото това, което бѣхъ и самъ